

Nr 279.

Av herr **Hagman**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 31 angående förslag till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder stadgas i 12 §, att »utan hinder av vad i 9 § stadgas må stridsåtgärd vidtagas, så framt därmed åsyftas att genom en utvidgning av ursprunglig arbetstvist rörande upprättande av kollektivavtal bispringa part i denna (sympatiåtgärd). Sådan åtgärd må ej omfatta annat än arbetsinställelse jämte arbetsblockad ävensom vägran att taga befattning med varor, vilka äro avsedda för eller härröra från rörelse, som drives av part i den ursprungliga tvisten.»

När det gäller en ifrågasatt lagstiftning till skyddande av tredje mans rätt, synes ett stadgande av detta innehåll helt och hållet strida mot de grundsatser, som en lagstiftning på detta område avser att värna. Hinder skall fortfarande icke förefinnas för igångsättande av masslockouter eller hot om dylika, som särskilt under tiden efter 1909 vid åtskilliga tillfällen förekommit. Visserligen medgivas även sympatistrejker, men dylika hava förekommit i mycket begränsad omfattning.

Såväl professor Bergendal som kommissionen hava i sina förslag gjort undantag för sådana stridsåtgärder på arbetsmarknaden, som betecknas såsom sympatistrider, ehuruval i motiven till professor Bergendals förslag uttalas, att vid en dylik sympatistrid den angripne är i bokstavlig mening utomstående, tredje man, i förhållande till den ursprungliga konflikten. Men varför skola dessa tredje män ej bliva i besittning av det skydd, som den föreslagna lagstiftningen avser att lämna? Jo, förklaringen härtill skall ligga däruti, att bruket av sympatiaktioner uppgives vara djupt inrotat, och den principiella lovligheten av dessa skulle härigenom ha kommit att allmänt erkännas.

Tidigare torde den uppfattningen hava varit allmänt gällande, att ett kollektivavtals funktion vore att skapa arbetsfred under hela den tidsperiod, som detsamma vore avsett att gälla. Särskilt från de samhällsgruppers sida, som betrakta arbetskonflikter av varje slag såsom av ondo, borde medverkan kunna lämnas för att befrämja en återgång till mera fredliga förhållanden på arbetsmarknaden. I varje fall synes frågan om den s. k. tredje mannens rätt vara utomordentligt väl lämpad för ett dryftande av frågan om sympatistriders lämplighet, och ett konsekvent fasthållande av de principer, som ligga till grund för förslaget till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder, torde kräva att jämväl personer, som bliva föremål för sympatistrider, skola betraktas som tredje män.

Med stöd av de skäl, som ovan anförts, får jag härmed hemställa,

att riksdagen måtte avslå 12 § i Kungl. Maj:ts proposition nr 31 med förslag till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder.

Stockholm den 13 februari 1935.

Oskar Hagman.
